

Въ ч. 10 въ Свищовъ се виждали много огъеве както и на истокъ отъ града гдѣто свирила музика. Въ 11 музиката млъкнала, огъеветѣ изгаснали, сжщо и въ града.

Войската, която турцитѣ никакъ не забелѣжили презъ деньтъ, по средѣ нѣшь въ пълна тишина пристѣпила на брѣга и въ ч. 1 първия транспортъ потеглилъ.

При трѣгванието, Драгомировъ казалъ: „Отстъпление по никоѣ начинъ нѣма, нѣ да се върви напредъ. Напредъ — побѣда, назадъ — въ всякой случай погибель, ако не отъ коршумъ, то въ вода“.

Драгомировъ като си припомнилъ че нѣкои отъ офицеритѣ съ които е прекаралъ приятелски животъ въ своето командование, нѣма вече да ги види, заплакалъ и тихо отправилъ благословението си слѣдъ отплавившитѣ.

Въ понтона койго вървелъ най-първо като пхтеводитель, намиралъ се ген. майоръ Иолшинъ. Въ начало плуването на понтонитѣ добрѣ вървѣло, нѣ като пристигнали до средѣ рѣката, вѣтерътъ значително увеличилъ вълнението на водата, усилията на гребцитѣ оставали безполѣзни, отъ гжстата мъгла луната съвършено се помрачила, нищо се не виждало и понтонитѣ изгубили своята линия — едни се движили направо срещу усъето на р. Дерменъ-дере, други вървели по нагорѣ а трети тласнати по надолу отъ него.

Когато прѣснатитѣ понтони отъ първия транспортъ приближили до 200—300 шага отъ брѣга, преднитѣ турски постове забелѣжили това, почнали да сгрѣлятъ и веднага турскитѣ сигнали зазвучали съ рошкетовѣ както отъ Свищовъ гдѣто се намирали два баталиона войска, така и отъ Вардимскій лагеръ гдѣто били расположены 5 баталиона. Чувало се тичание, викъ, шумъ, тревогата била обща между турскитѣ войници и всички се стичали около усъето на р. Дерменъ-дере. Нѣ преди да пристигне турската войска отъ Свищовъ и Вардимъ, повечето отъ войницитѣ на първия транспортъ излезнали на сухо при Дерменъ-дере и образovali фронтъ къмъ Вардимъ, къмъ югъ и Свищовъ.

Рускитѣ войници се били въ тъмнината кой както можилъ безъ никаква команда или пакъ подъ каквато команда попадалъ и по такъвъ начинъ можли да се удържатъ на брѣга до зори.